

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 423 din 24 iunie 2010

HOTĂRÂREA
din 14 octombrie 2008,
definitivă la 14 ianuarie 2009
,în Cauza Megheleş și Popa împotriva României
(Cererea nr. 28.266/05)

În Cauza Megheleş și Popa împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 23 septembrie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 28.266/05) îndreptată împotriva României, prin care 2 cetățeni ai acestui stat, doamnele Ana Megheleş și Elena Popa (*reclamantele*), au sesizat Curtea la data de 21 iulie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantele au fost reprezentate de domnul A. Iorgovan, decedat între timp, și de domnul A. M. Mihălcescu, avocați în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 16 februarie 2007, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. Astfel cum prevede art. 29 § 3 din Convenție, acesta a decis, de asemenea, să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantele s-au născut în anul 1939 și, respectiv, în anul 1937 și locuiesc în Sichevița, județul Caraș-Severin.

5. În anul 1959, statul a preluat două terenuri, unul în suprafață de 982 m² și celălalt în suprafață de 1.856 m², ce îi aparțineau lui A. L., bunicul reclamantelor, și erau situate în satul Gornea (comuna Sichevița). La data respectivă nu a fost operată nicio modificare în cartea funciară.

6. La data de 16 mai 1997, Ministerul Agriculturii a transferat cele două terenuri în patrimoniul societății comerciale A. Acestea i s-a emis un titlu administrativ de proprietate.

A. Acțiunea în anulare a titlului de proprietate din 16 mai 1997 emis pe numele societății A.

7. Reclamantele au sesizat instanțele cu o acțiune vizând anularea titlului de proprietate eliberat la data de 16 mai 1997 societății A. Acestea arătau că terenurile îi aparținuseră lui A. L., ale cărui moștenitoare erau.

8. Prin Sentința din data de 18 ianuarie 2000, Curtea de Apel Timișoara a respins cererea reclamantelor. Instanța a statuat că acestea nu făcuseră dovada dreptului lor de proprietate asupra terenurilor în litigiu, cu atât mai mult cu cât cererea lor de restituire formulată în temeiul Legii fondului funciar nr. 18/1991 le fusese respinsă de comisia administrativă competentă.

9. Prin Decizia din data de 21 septembrie 2001, Curtea Supremă de Justiție a luat notă de faptul că reclamantele renunțaseră, la data de 19 septembrie 2001, la recursul formulat împotriva hotărârii Curții de Apel Timișoara. B. Acțiunea în revendicare formulată împotriva societății A.

10. La data de 15 februarie 2001, reclamantele au chemat în judecată societatea comercială A., care se afla în posesia terenurilor, în fața Judecătoriei Moldova Nouă și au solicitat restituirea acestora.

11. Prin Sentința din data de 26 iunie 2001, Judecătoria Moldova Nouă a constatat că bunicul reclamantelor figura în continuare în cartea funciară ca proprietar și a dispus restituirea terenurilor către reclamante. De asemenea, instanța a dispus ca acestea din urmă să îi plătească societății comerciale A. contravaloarea construcțiilor aflate pe teren, și anume 38.500.000 lei vechi.

12. Această sentință a fost confirmată în ultimă instanță de Curtea de Apel Timișoara, la data de 28 februarie 2002. Curtea de apel a adăugat că existența titlului administrativ de proprietate al societății A., precum și respingerea acțiunii în anulare a acestui titlu, introdusă de reclamante, erau lipsite de relevanță în cauză.

13. Sentința din data de 26 iunie 2001 a fost pusă în executare la data de 18 iunie 2002 și 14 martie 2003. La aceste date au fost întocmite procese-verbale de către un executor judecătoresc.

14. La o dată neprecizată, procurorul general al României a formulat un recurs în anulare în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție (denumită în continuare *Curtea de Casație*) împotriva Sentinței pronunțate de Judecătoria Moldova Nouă la data de 26 iunie 2001, cu motivarea că judecătorii ar fi încălcat legea.

15. Prin Decizia din data de 18 mai 2005, Curtea de Casație a admis recursul în anulare, a casat Sentința din data de 26 iunie 2001 și, pe fond, a respins cererea de restituire a reclamantelor. Aceasta a arătat că restituirea terenurilor pe care statul comunist le confiscase făcea obiectul Legii fondului funciar nr. 18/1991. Or, reclamantele depuseseră o cerere de restituire a acestor terenuri, ce fusese respinsă de comisia administrativă competentă deoarece părții pârâte i se emisese între timp un titlu administrativ de proprietate referitor la terenurile revendicate. În plus, acțiunea în anulare a acestui titlu de proprietate fusese respinsă definitiv prin Sentința din 18 ianuarie 2000 a Curții de Apel Timișoara.

II. Dreptul intern pertinent

16. La data evenimentelor, articolele relevante din Codul de procedură civilă prevedeau următoarele:

Articolul 330

„Procurorul general, din oficiu sau la cererea Ministrului Justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:

(...)

2. când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond, ori această hotărâre este vădit netemeinică (...).”

Articolul 330¹

„În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.”

17. Art. 330 și 330¹ au fost abrogate prin art. I pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

18. Reclamantele susțin că repunerea în discuție a Sentinței definitive a Judecătoriei Moldova Nouă din 26 iunie 2001 prin Decizia Curții de Casație din 18 mai 2005 a încălcat principiul securității raporturilor juridice. În plus, dreptul lor de acces la o instanță ar fi fost încălcat prin faptul că Curtea de Casație a admis recursul în anulare invocând prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, care constituie o procedură de restituire specială, care nu ar împiedica, în opinia lor, introducerea unei acțiuni în revendicare întemeiată pe dreptul

comun. Prin urmare, ele susțin că ar fi avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în partea sa relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra admisibilității

19. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea constată că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil. B. Asupra fondului 1. Argumentele părților

20. Guvernul face trimitere la Cauza *Brumărescu*, în care Curtea a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza repunerii în discuție a unei hotărâri definitive în urma introducerii unui recurs în anulare de către procurorul general, care dispunea în acest scop de o putere discreționară (*Brumărescu împotriva României*, [MC], nr. 28.342/95, § 62, CEDO 1999-VII). În opinia Guvernului, recursul în anulare introdus de procurorul general urmărea să garanteze respectarea principiului legalității, deoarece scopul Curții de Casație a fost să concilieze două hotărâri judecătorești contradictorii, și anume Hotărârea Curții de Apel Timișoara din 18 ianuarie 2000 și cea a Judecătoriei Moldova Nouă din 26 iunie 2001. Guvernul reamintește că Codul de procedură civilă a fost modificat, eliminând calea extraordinară de atac a recursului în anulare în materie civilă.

21. În final, Guvernul consideră că dreptul de acces al reclamantelor la o instanță nu a fost încălcat prin faptul că Curtea de Casație a luat în calcul respingerea cererii de restituire introduse de părțile interesate în cadrul procedurii administrative prevăzute de legea fondului funciar, deoarece această lege prevede o procedură administrativă prealabilă și orice hotărâre luată în acest cadru de o autoritate administrativă poate face obiectul unei analize de către instanțe.

22. Reclamantele nu au prezentat observații drept răspuns la observațiile Guvernului.

2. Aprecierea Curții

23. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie să se interpreteze în lumina preambulului Convenției, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțele judecătorești să nu mai fie supusă unei noi judecăți (*Cauza Brumărescu*, citată mai sus, § 61). În virtutea acestui principiu, nicio parte nu este abilitată să solicite reverificarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține reanalizarea cauzei și o nouă hotărâre în ceea ce o privește. Instanțele superioare nu trebuie să își folosească puterea de supervizare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză. Supervizarea nu trebuie să devină o cale de atac deghizată. Nu

trebuie să se facă derogare de la acest principiu decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

24. În speță, în măsura în care Guvernul susține că Sentința Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001, astfel cum a fost confirmată în ultimă instanță de Curtea de Apel Timișoara la data de 28 februarie 2002, era rezultatul unei erori de drept, Curtea reamintește că simplul fapt că ar putea exista două puncte de vedere asupra chestiunii respective nu este un motiv suficient pentru a rejudeca o cauză (Cauza *Riabykh*, citată mai sus, § 52). În acest sens, Curtea observă că Curtea de Apel București apreciasse deja, în Decizia sa din 28 februarie 2002, că titlul administrativ de proprietate al societății A., precum și respingerea acțiunii în anulare a acestui titlu, introdusă de reclamante, erau lipsite de relevanță pentru cauză.

25. Mai mult, Curtea remarcă faptul că anularea unei hotărâri judecătorești definitive nu a fost motivată, în speță, de existența unor probe noi, care nu se aflaseră la dispoziția părților până atunci, și care erau de natură să influențeze soluționarea procedurii (*Pravednaya împotriva Rusiei*, nr. 69.529/01, § 27, 18 noiembrie 2004).

26. În plus, în cauza de față regăsim alte două elemente care au determinat Curtea, în Cauza Brumărescu, să constate încălcarea principiului securității raporturilor juridice și, prin urmare, încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, și anume intervenția într-un litigiu civil a procurorului general, care nu era parte la procedură, și repunerea pe rol a unei hotărâri definitive ce dobândise autoritate de lucru judecat și care, mai mult, fusese executată.

27. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că anularea Sentinței definitive din 26 iunie 2001 a dus la încălcarea dreptului reclamantelor la un proces echitabil.

28. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1.

29. Având în vedere concluziile de mai sus, Curtea apreciază că nu este necesar să analizeze separat capătul de cerere al reclamantelor referitor la încălcarea dreptului lor de acces la o instanță (vezi *Konnerth împotriva României*, nr. 21.118/02, § 51, 12 octombrie 2006).

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

30. Reclamantele se plâng de faptul că Decizia Curții de Casație din 18 mai 2005 ar fi avut ca efect încălcarea dreptului acestora la respectarea bunurilor lor, astfel cum este recunoscut acesta în art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

31. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat, în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

1. Argumentele părților

32. Guvernul admite că reclamantele dețineau bunuri în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 în temeiul Sentinței Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001. Prin urmare, ele au suferit o ingerință în dreptul lor la respectarea acestor bunuri din cauza anulării sentinței respective prin Decizia Curții de Casație din 18 mai 2005.

33. Cu toate acestea, Guvernul consideră că ingerința era justificată față de art. 1 din Protocolul nr. 1, din moment ce ea era legală, urmarea un scop legitim și era proporțională.

34. În ceea ce privește respectarea principiului legalității, Guvernul arată că ingerința se bazează pe prevederile art. 330 și 330¹ din Codul de procedură civilă, astfel cum erau redactate la data evenimentelor.

35. Cât privește scopul legitim urmărit, acesta susține că ingerința era necesară în vederea respectării dreptului altora.

36. În final, el consideră că ingerința era proporțională, deoarece Decizia Curții de Casație din 18 mai 2005 nu a făcut decât să corecteze o eroare de drept.

37. Reclamantele nu au prezentat observații în răspuns la observațiile Guvernului.

2. Aprecierea Curții

38. Curtea observă încă de la început că părțile sunt de aceeași părere când consideră că anularea Sentinței definitive a Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001 de către Curtea de Casație constituie o ingerință în respectarea bunurilor reclamantelor.

39. Curtea reamintește faptul că o privare de proprietate ce intră în sfera celei de-a doua norme prevăzute de art. 1 din Protocolul nr. 1 nu se justifică decât dacă se demonstrează în special faptul că ea a avut loc pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege. Mai mult, orice ingerință în folosirea proprietății trebuie să respecte criteriul de proporționalitate. Curtea nu încetează să reamintească faptul că un just echilibru trebuie păstrat între cerințele interesului general al comunității și imperativele de apărare a drepturilor fundamentale ale omului. Grijă pentru asigurarea acestui echilibru este inerentă întregii Convenții. Echilibrul ce trebuie păstrat este distrus dacă individul respectiv suportă o sarcină specială și exorbitantă (*Sporrong și Lönnrot* din 23 septembrie 1982, seria A nr. 52, pp. 26-28, §§ 69-74 și Cauza *Brumărescu*, citată mai sus, § 76).

40. În speță, Curtea observă încă de la început că nu s-a contestat faptul că ingerința în dreptul reclamantelor la respectarea bunurilor lor a avut loc în condițiile prevăzute de lege, și

anume conform prevederilor Codului de procedură civilă ce reglementează recursul în anulare.

41. Curtea observă că Guvernul invocă o eroare de drept a instanțelor ordinare pentru a justifica ingerința în dreptul la respectarea bunurilor reclamantelor. În acest sens, Curtea apreciază că, în ciuda marjei de apreciere de care dispune statul în materie, această pretinsă eroare nu poate fi de ajuns pentru a justifica lipsirea de un bun dobândit în deplină legalitate în urma unui litigiu civil soluționat în mod definitiv.

42. Mai mult, presupunând chiar să s-ar putea demonstra că lipsirea de proprietate a servit pentru o cauză de interes public, Curtea consideră că justul echilibru a fost înlăturat și că reclamantele au suportat o sarcină specială și exorbitantă, din moment ce au fost lipsite de două terenuri fără a primi nicio despăgubire care să reflecte valoarea reală a acestora.

43. Având în vedere cele de mai sus și jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, zădărnicierea dreptului de proprietate al reclamantelor asupra bunurilor lor le-a făcut să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, a avut loc încălcarea acestei prevederi.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

44. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

45. Reclamantele solicită suma de 10.000 euro (EUR) pentru prejudiciul material pe care pretind că l-au suferit, sumă ce reprezintă valoarea de piață a celor două terenuri în litigiu. În scrisoarea din 19 aprilie 2007, reclamantele își evaluează pretențiile la 20.000 EUR, însă fără a menționa dacă este vorba de un prejudiciu material sau moral. În scrisoarea din 2 iulie 2008, reclamantele precizează că solicită în primul rând restituirea terenurilor în litigiu și că suma de 20.000 EUR ar acoperi în realitate prejudiciul material și moral suferit.

46. Guvernul precizează în primul rând că nu a fost stabilită nicio legătură de cauzalitate între pretențiile reclamantelor și pretinsa încălcare a Convenției. Apoi, acesta atrage atenția asupra faptului că reclamantele nu au prezentat niciun document justificativ referitor la valoarea de piață a terenurilor pe care o pretind. În ceea ce îl privește, Guvernul prezintă adrese de la Primăria Sichevița și de la Camera Notarilor Publici Timișoara, care menționează valorile minime și maxime ale terenurilor în comuna Sichevița (între 0,25 și 1 euro/m² pentru terenurile în extravilan și între 1 și 2,50 euro/m² pentru terenurile în intravilan). În măsura în care suma solicitată, și anume 20.000 EUR, poate fi considerată ca fiind referitoare și la prejudiciul moral, Guvernul consideră că aceasta este excesivă și face

trimitere în acest sens la jurisprudența Curții în materie. În final, Guvernul consideră că hotărârea Curții ar putea constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului moral suferit.

47. Curtea reamintește că o hotărâre ce constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația juridică față de Convenție de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele. Dacă dreptul intern nu permite decât o înlăturare parțială a consecințelor acestei încălcări, art. 41 din Convenție îi conferă Curții puterea de a acorda o reparație părții lezate prin actul sau omisiunea față de care a fost constatată o încălcare a Convenției. În exercitarea acestei puteri, ea dispune de o anumită marjă de apreciere; adjectivul „echitabilă” și expresia „dacă este cazul” demonstrează acest lucru.

48. Printre elementele luate în considerare de Curte atunci când statuează în materie se numără prejudiciul material, adică pierderile efectiv suferite ca o consecință directă a încălcării pretinse, și prejudiciul moral, adică reparația stării de neliniște, a neplăcerilor și incertitudinilor ce rezultă din această încălcare, precum și alte daune nepatrimoniale (vezi, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64.897/01, § 25, 10 noiembrie 2004).

49. În plus, acolo unde diferitele elemente ce constituie prejudiciul nu se pretează la un calcul exact sau acolo unde distincția dintre prejudiciul material și prejudiciul moral se dovedește a fi dificilă, Curtea ar putea fi obligată să le analizeze global (*Comingersoll împotriva Portugaliei* [MC], nr. 35.382/97, § 29, CEDO 2000-IV).

50. În circumstanțele speței, Curtea apreciază că restituirea celor două terenuri în suprafață de 982 m² și de 1.856 m², situate în satul Gornea din comuna Sichevița (județul Caraș-Severin) și al căror drept de proprietate a fost confirmat prin Sentința definitivă a Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001, le-ar repune pe reclamante, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. Dacă statul pârât nu procedează la această restituire în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, Curtea hotărăște ca acesta să le plătească împreună părților interesate, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă cu valoarea actuală a terenurilor.

51. Ținând cont de informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate de părți, Curtea estimează valoarea de piață actuală a terenurilor la 5.000 EUR.

52. În acest sens, ea consideră că anularea Sentinței definitive din 26 iunie 2001 de către Curtea de Casație a atras după sine o gravă încălcare a dreptului reclamantelor la respectarea bunurilor lor, ceea ce constituie un prejudiciu moral. Având în vedere ansamblul elementelor aflate în posesia sa și statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea le acordă împreună reclamantelor suma de 3.500 EUR pentru prejudiciul moral suferit.

B. Cheltuieli de judecată

53. Reclamantele mai solicită și suma de 3.000 EUR pentru cheltuielile de judecată angajate în fața instanțelor interne și în fața Curții.

54. Guvernul nu se opune acordării unei sume pentru cheltuieli de judecată, cu condiția să fie vorba de cheltuieli reale, necesare și rezonabile.

55. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În lipsa oricărui document justificativ, Curtea nu le acordă reclamantelor nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

56. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza lipsei unui proces echitabil;
3. hotărăște că nu este necesar să analizeze capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție referitor la refuzul dreptului de acces la o instanță;
4. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
5. hotărăște:
 - a) ca statul pârât să le restituie reclamantelor terenurile în suprafață de 982 m² și, respectiv, 1.856 m², situate în satul Gornea din comuna Sichevita (județul Caraș-Severin), în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție;
 - b) ca, în lipsa unei astfel de restituiri, statul pârât să le plătească împreună reclamantelor, în același termen de 3 luni, 5.000 EUR (cinci mii euro) cu titlu de daune materiale;
 - c) ca, în orice caz, statul pârât să le plătească împreună reclamantelor 3.500 EUR (trei mii cinci sute euro) cu titlu de daune morale;
 - d) ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății, iar la acestea să fie adăugate orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;
 - e) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, această sumă să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității

de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale.

6. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, ulterior fiind comunicată în scris la data de 14 octombrie 2008, pentru a face aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier